

Nagy-Trábert Judit

Teralamara

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. írónő és HELMA kiadó

Nagy-Trábert Judit

TERALAMARA

HELMA Kiadó 2025

© Nagy-Trábert Judit 2025

Minden jog fenntartva.
A könyv bármely részének közléséhez a kiadó
előzetes hozzájárulása szükséges.

ISBN 978-963-639-875-0

Kiadja a HELMA kiadó 2025. 03. 05.

Borító: Bakó Lilla

Korrektor: Mirkó Ágnes/A. M. Summer

**A HELMA Kiadó gondozásában eddig
megjelent könyv Nagy-Trábert Judit szerzőtől:**

Teralamara – 2025.

**A könyv megvásárolható többféle
formátumban a HELMA kiadó weboldalán:
www.helma.hu.**

Nyomdai kivitelezés:
Innovariant Nyomdaipari Kft., Algyő
Felelős vezető: Drágán György
innovariant.hu

Egy ősi átok

Egy veszélyes küldetés

Mindig tudtam, hogy különleges vagyok. Végül is nem mindenki változhat át sárkánnyá, nem igaz? Tizenkét évesen végre rám is sor kerül, de az örömöm nem tart sokáig. Valami szörnyűség történik: a szent fa, ami az alakváltásunk kulcsa, elkezd haldokolni. Ha a fa elpusztul, mi is elveszítjük a képességünket – örökre.

Senki nem tudja, mi áll a háttérben. Vagy talán mégis? Egy száműzött varázsló neve suttogásként járja be a falut. Az egyetlen nyom Raganlese-hegy felé vezet, és tudom, hogy csak rajtunk, rajtam és legjobb barátnőmön múlik, hogy megállítsuk a pusztulást. De vajon sikerülhet, ha még az ellenségem, egy embergyerek is csatlakozik hozzánk és különféle csapdákkal és szörnyekkel kell megküzdenünk? Fogalmam sincs. De semmi nem állíthat meg... Vagy mégis?

1. fejezet

Még jobban hegyezem a fülem, mert a nagyszünetben uralkodó hangzavarban alig hallom a mellett folyó beszélgetést. Szememet a cipőmre szegezem, úgy teszek, mintha a fűzőjét húznám szorosabbra, de azért fülelek.

– Várjátok már a holnap estét? – kérdezi Joliso. Az izgatottságtól alig érthető, amit mond.

– Miért, mi lesz holnap? – hallom az unott kérdést egy másik osztálytársamtól. A kezem egy pillanatra megmerevedik.

– Az év első teliholdja! Holnap lesz az első telihold! – kiabálja Joliso.

Jelentőségteljes csend követi a bejelentést.

– Ne csináljátok már, hogy nem tudjátok, ez mit jelent! – nyög fel színpadiasan. Felpillanatok guggoló helyzetemből, és még pont elcsípem, ahogy égnek emeli a tekintetét. – Ilyenkor van a legnagyobb esély arra, hogy sárkányokat lássunk. Előbújnak, hogy emberekre vadásszanak. Ááááá-ááááá – kántálja, szemét kidülleszti és kezével szárnycsapásokat utánoz.

– Ugyan, ez csak mendemonda! Még mindig hiszel ezekben a mesékben? – gúnyolódik az osztálytársunk, Caro. Mellette, a falnak dőlve, Hifira felnevet és megrázza a fejét.

– Ez nem csak mese! A nagybátyám hallotta a szomszédjától. Ő kiment meglesni őket tavalyelőtt. Majdnem meghalt, mert az egyik vérszomjas fenevad rátámadt. A karján még most is látszik a szörnyeteg fogának a nyoma. A csuklójától a könyökéig tele van sebhelyekkel.

– Ne mááár! Ez csak mese! – hajtogatja Caro.

Felegyenesedek, és hozzájuk lépek.

– Soha nem gondoltam volna rólad, Joliso, hogy te is elhiszed ezeket a meséket. Ezt az egészet csak a felnőttek találták ki, hogy ne mászkáljunk sötétben kint az utcákon.

Farkasszemet nézek Jolisóval, miközben gúnyosan lebiggyesztem a számat. Már első osztály óta megvan közöttük ez az ellenszenv. Nem is értem, miért kedveli mindenki őt. Most komolyan. Olyan idegesítő, ahogy mindenre tudja a választ, és csupa jó jegyeket kap. *Ülj nyugodtan, mint Joliso! Miért nem veszel példát Jolisóról? Joliso persze meg tudta tanulni! Joliso őt gólt is rúgott egy meccsen.* Na és? Ha én elmondhatnám, hogy mi vagyok, akkor biztos, nem sztárolnák Jolisót ennyire.

– Hülyeség! Csak félsz, Komar, azért mondod!
– sziszegi nekem Joliso, miközben a füle mögé túri szőke, vállig érő haját.

– Én nem félek semmitől! – lopva körbenézek, hogy hányan hallhatták ezt a sértést. Még hogy én félős?!

– Akkor gyere ki éjfélre a templom mögötti dombra! Én onnan fogom lesni őket. Ha nem félsz, akkor te is ott leszel. Mit gondolsz, el tudsz szabadulni abból a porfészekből, ahol laksz? – Joliso hangja gúnyos, és büszkén körbepillant a barátaira. Tizenkét évesek vagyunk mind, de Joliso, jó egy fejjel mindenki fölé magasodik.

Ó, hogy milyen szívesen behúznék neki egyet, de muszáj elengednem a sértést a fülem mellett. Nem keveredhetek most bajba.

– Ne izgulj, ott leszek – préselem ki a fogaim között, majd hátat fordítok nekik, és pufogva elvonulok.

A következő órákon semmi másra nem tudok gondolni. Nem is figyelek a tanárookra, hangjuk csak elmosódott háttérzaj, ahogy erősen töröm a fejem. Mit csináljak? Valamit ki kell találnom, hogy miért nem tudok elmenni. Valami hihetőt. Nem gondolhatja senki, hogy félős vagyok, de az biztos, hogy nem lehetek ott.

Délután egy odvas tölgyfa árnyékában álldogálok, Flowie-ra, a legjobb barátomra várva. Lábammal egy gondolatbeli ritmusra dobolok, és a körmömet rágom. Igen, tudom, hogy egy rossz szokás, de nem érdekel. Eredetileg a patakhöz akartam elcsalni, de minél később érkezik, annál kisebb lesz az esély erre.

A végén még lemegy a nap! Mi tart ennyi ideig? Este fontos dolgunk van, nem érünk rá.

Mivel elunom magam, lefekszek a fűbe, és a kék égen úszó fehér bárányszerű felhőket nézem. Gondolataim megint a közelgő telihold felé kanyarodnak. A kis közösségükben, ahol a hozzám hasonlóak élnek, a mai napon mindenki lázban ég. Csak erről megy a puszogás. Én is csak ezen agyalok. Vajon milyen lesz az én sárkányom? Biztos valami hatalmas, erős. Már százszor elképzeltem, lerajzoltam az elmúlt hónapokban.

Még a felhőknek is sárkány alakjuk van a fejem felett. Jobbra egy hosszú nyakú lebeg, kis fejjel, de a szárnya hatalmas. Vele szemben egy kisebb, vékonyabb úszik, szinte alig látszik a szárnya, inkább csak egy csökevény, de azért a levegőben tartja. Csátát vívnek, mérgesen közelítenek egymás felé. Most megváltozik az alakzat, és a kicsiből egy nagyobb pillangóforma alakul ki.

– Szia, Komar!

Barátnőm hangjára összerezzenek. Felugrok és leporolom a ruhámat, majd bosszúsan veszem észre, hogy nem egyedül érkezett.

– Ó meg mit keres itt? – Joliso vékony teste felébökök a fejemmel.

– Joliso is jött játszani. Minél többen vagyunk, annál jobb, nem?

Joliso szája hamis mosolyra húzódik, és a kék szeme kihívóan megvillan.

Nem küldhetem el Flowie előtt, mivel a lány már több alkalommal próbált kibékíteni minket. Sőt, szerinte jóbarátok is lehetnénk, mert rengeteg közös dolog van bennünk. Ha-ha. Kizárt dolog, hogy bármilyen közös érdeklődésem legyen vele.

– Persze, jöhet ő is! – mondom nem túl nagy lelkesedéssel, miközben ezerrel jár az agyam, hogy hogyan szabadulhatnék meg tőle. – Arra gondoltam, elmehetnénk a patakhoz. Az öreg Ropop olyan jó történeteket tud mesélni.

– Ropop? Mármint úgy érted, a vízimanó Ropop? – kerekedik el Joliso szeme, pont, ahogy elterveztem.

Magamban felnevetek. Ez nagyon könnyű volt, de azért ráteszek még egy lapáttal.

– Igen! Olyan félelmetes történeteket tud mesélni. Pont illik a közeledő teliholdhoz. Te is szereted a rémtörténeteket, nem?

– Persze! – vágja rá, miközben nagyot nyel. – De sajnos most nem tarthatok veletek. Eszembe jutott,

hogy megígértem Carónak, hogy ma focizok vele. Nagyon sajnálom, Flowie. Ne haragudj, de totál kiment a fejemből.

Flowie megvonja a vállát, és barna, hosszú haját, amit most két copfba fonott, hátraveti.

– Semmi gond! Ha megígérted, menj csak. Kösz, hogy elkísértél ide.

– Ja. Majd máskor bepótoljuk.

A fiú hátat fordít, és kocogva megindul visszafelé.

Nem bírom tovább, a torkomból kiszabadul az eddig elfojtott kuncogás.

– Fogadok, hogy nincs is semmi dolga, csak fél.

– Nem hiszem – mondja Flowie a hajvégeit csavargatva. – Indulhatunk?

– Ugyan, ne már! Neked nem gyanús, hogy csak akkor jutott eszébe a foci, amikor kiderült, hogy rémeseket fogunk hallgatni?

Flowie nem válaszol, csak megvonja a vállát.

Ahogy lépkedünk a szűk ösvényen a patak felé, magamban elmosolyodok. Bárcsak mindig ilyen könnyen el tudnám tüntetni!

Amúgy Ropop, akihez tartunk, nem igazi vízi-manó. Csak egy sima öregember, aki a vízparton lakik egyedül, bár a helyiek varázslónak tartják. Azért nevezik manónak, mert rettenetesen alacsony, és szinte földig ér a hófehér szakálla. Rengeteg érdekes történetet ismer, de szerintem csak kitalálta őket.

A házát számtalan bokor takarja, nem könnyű megtalálni, de mi jól ismerjük az utat. A harmadik kanyar után a piros varázsmogyoró-bokornál kell letérni erről a csapásról, majd a fűben egyenesen előre menni egy kidőlt fatuskóig. Aztán át kell bújni egy sárgászöld pillebokor alatt, és már ott is vagyunk.

A kis ház kéménye most füstöl, így biztos, hogy itthon találjuk a lakóját. Az öreg mindig fázik, a legnagyobb melegben is begyűjt. Ez érthetetlen a számomra. Én még soha nem fáztam. Itt egész évben kellemes meleg van. A szüleim meséltek hóról, jégről, de én még soha nem tapasztaltam meg ezeket.

Óvatosan kopogunk be a barna, rozoga ajtón. Az hangos recsegéssel kinyílik, és megjelenik Ropop mélyen barázdált arca. A jeges kék szemek elégedetten villannak meg, amikor végignéz rajtunk.

– Már vártalak titeket! Gyertek be!

– Jó napot, Ropop bácsi! – köszöntjük udvariasan.

Kitárja az ajtót, és mi rögtön az asztalhoz megyünk, ahol már vár minket a gőzölgő tea. Lélekben felkészítem magam, mert borzalmas az íze. Különféle frissen szedett gyógynövényekből főzi, és jósolni lehet a csésze aljára tapadó növénymaradványokból.

Lassan kortyolgatjuk, nem beszélünk közben. Ismerjük Ropop szabályait. Először a tea, néma csendben. Utána jön a jóslás, amire nem is nagyon szoktunk figyelni. Egyikünk sem hisz benne. És csak ezután mesél nekünk a patak félelmetes szörnyeiről.

Az évek során már számtalan rémtörténetet hallottunk, némelyiktől éjszakákon keresztül nem mertem a szobámban aludni, és utána is csak zseblámpával. De persze ezt senkinek sem mondtam el.

Az utolsó korty után átnyújtjuk a bögrét Ropopnak. Az öreg előbb az egyiket, aztán a másikat forgatja jobbról-balra, balról-jobbra, és közben nagyokat hümmög.

– Sejtettem. Nagyon furcsa. Nagyon.

Flowie-val egymásra nézünk. Ez új. Feszült figyelemmel követem Ropop keze mozgását, aki most lehunyja a szemét, és a szája néma szavakat mormol. Percek telnek el. Amikor ismét kinyitja a szemét, egyenesen az én tekintetembe fúrja a sajátját. Lassan ingatja a fejét.

– Nem jó! Én mondom nektek, ez nagyon nem jó!

– Mi a baj, Ropop bácsi?

Kezdek megjedni. Mindig is furcsán viselkedett az öreg, de még soha nem hozta rám a frászt.

– Nem látok semmit!

Megkönnyebbülve nézek Flowie-ra, és megvonom a vállam. Csak ennyi?

– Semmi baj! Majd jósol máskor! – nyugtatja meg Flowie.

– Nem értitek! Ilyen nem lehet! Mindig van jövő, de most még egy pillanatot sem látok. Egy ici-pici morzsát sem. Csak feketeség van. Nagy feketeség.

Éreztem! Ezért vártalak titeket annyira. Tenedek kell valamit!

– Nekünk? – kérdezem.

– Csak ti tehtek valamit, de gyorsan!

Ropop a szoba jobb sarkában álló nagy szekrényéhez siet. Az egyik beragadt fiókot megráncigálva nagy nehezen kivesz belőle egy kis, kör alakú tárgyat. Egy bőr szálra fűzi fel, mintha medál lenne, és nekem nyújtja. Flowie hozzám hajol, és közeli szemügyre veszi. Magunkat látjuk benne. Egy tükör?

– Jól őrizték ezt meg, még a segítségetekre lehet!

Szóra nyitom a számat, de Flowie oldalba bökö, és megrázza a fejét.

– Most mennünk kell, Ropop bácsi! – búcsúzik Flowie, és húz magával az ajtóhoz.

– Igen, menjetek! Sok dolgotok van! Ne feledjétek, a medál segít!

Az öreg már nem is figyel ránk, magában dűnyögve egy újabb fiókot huzigál.

Alig csukódik be az ajtó, Flowie máris felém fordul.

– Szerinted megőrült a bácsi?

– Nem tudom, de elég furcsán viselkedett. Úgy értem, máskor is egy kicsit zizinek tűnt, de most...

– Igen, teljesen kirázott a hideg, ahogy a fekete-ségről beszélt.

– Ja, biztos eltűnt a jövő! – nevetek fel hamisan, nem akarom bevallani, de engem is megrémített a mai találkozás.